

L'efecte placebo no funciona en política

Apuntava en aquesta tribuna setmanal dimarts passat (BonDia, 6 d'octubre del 2015) que el dijous dia 8 tindriem propaganda a l'engròs quan al matí Antoni Martí es dirigís al Consell General per exposar l'orientació política del Govern de DA.

Antoni Martí no va decebre les expectatives.

Com li va respondre el nostre portaveu parlamentari, Víctor Naudi, no ens va pas convèncer. Tampoc ho esperàvem. Ja el coneixem.

El discurs d'orientació política d'Antoni Martí va intentar seduir la ciutadania amb accions insignificants, misatges trivials i promeses insubstancials. Semblava com si mitjançant la buidor se cerqués un "efecte placebo" per apaivagar l'angoixa social.

La capacitat d'improvisació és una virtut política, però no hauriem de confondre la improvisació amb l'excés d'improvisació que es deriva de la incapacitat de lideratge.

Llegia fa pocs dies que Shakespeare hauria dit que les improvisacions són millors quan es preparen.

Quan Andorra té al davant reptes i conflictes transcendents per al futur, un bon líder hauria d'improvisar ben poc. No és el cas d'Antoni Martí i el seu Govern. Improvisen gairebé sempre, encara que intentin dissimular-ho.

La realitat és, dissortadament, ben distinta del que va pretendre Antoni Martí al Consell General la setmana passada.

Com li digué Víctor Naudi, en quatre anys i mig de go-

vern d'Antoni Martí "ni hi ha creixement, ni hi ha diversificació de l'economia ni s'han reactivat els sectors tradicionals. I la cohesió social perilla".

Fem un breu repàs. DA pretenia haver aturat el ritme creixent de l'endeutament, però el 30 de juny del 2015 ja era de gairebé 921 milions d'euros.

Les dades de la duana a setembre del 2015 indiquen una baixada del 6,7% dels ingressos.

El mes d'agost els visitants s'havien reduït en un 1,9% en dades ajustades en relació a l'any passat.

Alhora el nombre d'assalariats en el sector del comerç baixa un 0,3% i en el sector hotelier la reducció és de l'1,8%. No s'han reforçat aquests dos pilars tradicionals de l'economia andorrana.

Transcriuré ara quatre paràgrafs de la intervenció de divendres passat del portaveu d'SDP que em sembla que assenyalen prou bé el problema.

"La mitjana de la massa salarial fins al juny 2015 és de 70.610.167 euros. Estem per sota de les xifres del 2011, 2012 i 2014, i només el 2013 ha estat pitjor en aquests anys."

"El total de les persones assalariades a la CASS entre el juny del 2014 i el juny del 2015 passa de 33.859 a 34.188, 329 treballadors més, és a dir un 1%. No sembla pas que les xifres milionàries de la inversió estrangera que ahir vau presentar hagin fet augmentar l'ocupació. I ho lamentem perquè hi ha nous sectors d'activitat, com el de la biotecnologia, que crearien ocupació."

"Si la població assalariada es manté o creix molt tímidament i baixa la massa salarial tenim un problema. Un problema que es tradueix en la reducció del poder adquisitiu de les famílies i consegüentment en el seu empobriment. I això sense entrar en consideracions de les diferències salarials, fet que amplifica la pèrdua en grans xifres del poder adquisitiu de les famílies més humils."

"Any rere any Càritas ens dóna dades que demostren situacions que voleu amagar. Hi ha una cronificació de les situacions d'exclusió social, situació que afecta persones arrelades al país i a la qual s'ha de donar resposta."

Doncs bé, Antoni Martí no va rebatre a Víctor Naudi cap d'aquestes dades, ni va discutir cap de les xifres que va exposar. Unes xifres que els consellers generals de Socialdemocràcia i Progrés (SDP) han trobat en reculls oficials.

No ho podia fer. Són certes i indiscutibles.

Són el trist reflex de la improvisació constant dels que es pretenien els millors i cada dia són pitjors.

Troben a faltar un projecte de país en lloc d'aquestes proclames sobre una recuperació que es dóna més a l'exterior que a Andorra, on ens hem limitat a la devaluació dels llocs de treball.

L'energia que puguin tenir l'haurien d'esmerçar a treballar per accelerar el creixement de l'economia i dels llocs de treball.

Cada dia es fa més insuportable l'arrogància.